

מ-ב-1

אמר רבי יהושע: אף אם תחמיץ החלה, לא יעבור על שום איסור בכך. **כי לא זה הוא חמץ שמוזהרין עליו ב"בל יראה" וב"בל ימצא".**

לפי שחלה היא ממתנות כהונה, והיא שייכת לשבט הכהנים, ואינה ממונו של בעל העיסה המפריש אותה, ואף אינה ממון מוחלט של הכהנים, שהרי עדיין לא קיבלוה לידם.

ולאור זאת אפשר להסביר את דברי רבי יהושע בשני אופנים:

א. אין אדם מישראל עובר על המצאות חמץ של ישראל אחר ברשותו.

ולכן אין בעל העיסה עובר על השהיית החלה המחומצת ברשותו, היות שהיא שייכת לכהנים ואין הוא בעליה.

וכמו כן אין הכהנים עוברים עליה מפני שעדיין לא קיבלוה, ואין היא נחשבת לחמץ הנמצא ברשותם של הכהנים.

ב. לעולם עוברים בכל יראה גם על חמץ השייך לישראל אחר.

אך כל זה אם יש לחמץ בעלים מוחלטים.

אבל לחלה אין בעלים מוחלטים, שהרי היא שייכת לשבט הכהנים ולא לכהן מסוים, ועדיין לא הגיעה לידיו. ולכן אמר רבי

יהושע שלא זה החמץ שמוזהרים עליו, כי על חמץ שאין לו בעלים מוחלטים אין עוברים בכל יראה, לא הכהנים שהם הבעלים הבלתי מוחלטים, ולא הישראל המשהה ברשותו חמץ שאין לו בעלים מוחלטים [עיינין היטב בלשונו של רש"י!]⁽¹⁾.

אלא, מפרישתה לחלה, ומניחתה עד הערב. ואז ישרפנה. **ואם החמיצה החלה — החמיצה, ואין בכך כלום.**

גמרא:

שנינו במתניתין: רבי אליעזר אומר: לא תקרא לה שם עד שתאפה.

אמר רבי יהושע: לא זה הוא חמץ שמוזהרין עליו ב"בל יראה" וב"בל ימצא".

והוינן בה: **לימא** רבי אליעזר ורבי יהושע — בהגדרת הבעלות הנובעת מהזכות של **טובת הנאה** בממון, **קמיפלוגי**.

כי למרות שמתנות כהונה בעיקרן הן ממון הכהנים, ולמרות שאסור לישראל לקבל ממון מהכהן עובר נתינת המתנות, בכל זאת זכאי הישראל להפיק ריוח ממוני מועט מהמתנות.

שהרי בידו של הישראל ליתן את מתנות הכהונה לאיזה כהן שיבחר בו.

בהטלה לצונן. מיהו בדיעבד, שפיר דמי.

1. רש"י. ומזה שהוצרך להוסיף "אינה של חברך", משמע כשיטת הגהות הגר"א [תמג סקי"א], דעובר אף על חמץ של ישראל אחר הנמצא ברשותו.

דמהני הטלה לצונן למנוע את החימוץ. אלא נחלקו באם צריך להגיע לכך. ובדיעבד אם קראה לה שם, אף לרבי אליעזר תטיל לצונן. **תוספות.**

והרא"ש כתב, דסבר רבי אליעזר דלכתחילה עדיף שלא תקרא שם. שמא לא תזהר יפה